

**Беседа Владике Ксенофонта на трпези љубави након опела Епископу Артемију. Манастир Нова
Никеја 23. 11. 2020. године**

Чули смо, браћо и сестре данас тако много лијепих, дивних и бираних ријечи, упућених нашем Владики. Свакако, нису таквом човјеку као што је Владика потребне наше похвале. Али, дужност нам је, јер нас и свети апостол Павле упозорава и говори нам: "Сјећајте се старјешина ваших, гледајући на крај живота њиховог, угледајући се на вјеру њихову"; заиста, угледали смо се на вјеру Владике Артемија, као што је рекао и Владика Николај, као што је у бесједи рекао и Владика Максим, као што је и брат Милоје поменуо и... некако је сам епицентар њихових бесједа и њихових сјећања на Владика Артемија управо била та вјера његова, вјера непоколебљива, вјера чиста, вјера православна, вјера која спасава. А то је оно што нам је дужност, свакога од нас, као хришћана да исправно и правилно вјерујемо, да своју вјеру исповиједамо и потврђујемо, ако је потребно, како је Владика често поучавао нас, и говорио за живота свога, и својом мученичком крвљу. И ево, није дословно пролио мученичку крв за вјеру, али је мученички трпио и живио и носио сваки онај крст који му је Господ додијелио, који му је Господ дао, сваку ону муку коју му је допустио. И да не кажемо само од непријатеља његових, и од клеветника његових и лажне браће његове, а понекад и неких од нас који су се испоставили као лажна дјеца, мада дјеца не могу бити лажна, дјеца једном кад се породе твоја су. Али је питање којим путем та твоја дјеца послје иду.

Све је трпио, све је носио, никога није осуђивао, за свакога се молио.

И јутрос када смо слушали оне дивне причасне које је братија у цркви пјевала, сигурно одабрала са намјером оне дивне причасне, и као да смо кроз онај један слушали, не Владика Николаја који се опрашта са Србијом својом вољеном у далекој Америци, него смо слушали и Владика Артемија који се опрашта са нама.

А у она друга два причасна која смо чули, двије дивне пјесме богомољачке Владике Николаја, које су Владики Артемију биле посебно драге. Она једна "Скини с' мене бриге многе, не могу их носити" увијек се видјела суза која је искрила у Владичином оку када је слушао ту пјесму и увијек је радо слушао, и ми смо је увијек радо пјевали, јер смо знали колико се Владика тој пјесми радује и колико та пјесма, у ствари, изражава суштину, не само живота Владике Артемија, него

сваког људског бића које од Господа очекује да скине са њега бриге које сам не може да носи, и које само уз помоћ Божију и благодаћу Божијом може да носи.

А други причастан, исто тако, који је Владика волио да му пјевамо, поготово када смо се сабирали на Саборима и на славама нашим, и на монашким тим синаксисима кад би се уз Владиду окупили, она пјесма о Макаријевим јагодама, која показује како су пустињаци у Мисиру живјели и чули сте како су оне јагоде Макаријеве од једног до другог брата, од келије до келије ишле, и на крају опет дошле до старца Макарија, јер, како каже пјесма: "јер брат брата више воли но што воли самог себе, о Господе, дар је овај дар љубави дар од Тебе"! Заиста, мислим, и сигуран сам, и увјерен сам, а и понешто што сам чуо од братије која је у тим задњим данима и са Владиком била и са Владиком разговарала, колико је Владики било важно да сачувамо ту међусобну љубав. Зашто? Зато што је Христа свједочио, зато што је Христом живио и зато што је и сам Христос оставио благослов свима нама рекавши: "По томе ће познати да сте моји ученици, будете ли имали љубави међу собом". Љубити Бога, љубити ближњега, чувати вјеру православну, одржати тај завјет љубави који нам је Владика оставио, који нас није само поучавао, који нам је дјелатно показивао. Јер, кажем, нису га намучили често само непријатељи, само клеветници, лажна браћа, много смо га и ми намучили, можда и својом непослушношћу, неиспуњавањем неких благослова, али смо увијек виднели како нас очински прима, како сваку нашу муку и како сваку нашу тугу он проживљава лично, дубоко, са дубоким болом како само отац може да проживљава.

Много је данас Епископа широм васељене, много је данас управитеља црквених, много је данас надзорника црквених, а тако је мало отаца, јер и каже апостол Павле поучавајући да имамо много учитеља али немамо много отаца и, заиста, имали смо овдје на земљи једног духовног оца од кога смо много могли да научимо и надам се, ако смо ишта вриједили, да смо понешто и научили и да ћемо те његове завјете и надаље да испунимо да одржимо да покажемо да имамо љубави међу собом, да смо тако истински ученици Владике Артемија, да смо тако истинити ученици Христови!

Не бих много да дужим, доста смо данас говорили, кажем, свако се обраћао и из свог угла говорио о том дивном пастиру кога смо имали прилике да годинама и деценијама, неки и више деценија, као Владика Николај, који је још, ето, као искушеник у Црну Ријеку са Владиком ступио и са Владиком живио и тако дивних успомена, не само сада, него још за живота Владике Артемија, толико дивних успомена нам је преносио и говорио о тој дивној пустињи која се оформила у

манастиру Црна Ријека након једне пустаре, пустаре коју је Владика Артемије претворио у монашку пустињу, у монашко општежиће, у једну плодну њиву, у једну плодну кошницу која се ројила и напунила читаву епархију рашко-призренску. Нажалост, ето, поновили смо пуно пута, боли нас срце и не можемо преко тога да пређемо, а да не поменемо како му је враћено и како му је узвраћено.

Нека да Бог да не потпаднемо и ми под проклетство Господње када каже Јеврејима да: "оци ваши убијаше пророке, а ви им подижете споменике" !

Нека би дао Бог да и ми не будемо под тим проклетством него да скрушеног и смиреног срца и они који су се о Владику огријешили затраже пред Богом опроштај, да би Бог опростио сву ту неправду која му је за живота учињена, коју је он тако скромно, смирено и са благодарношћу носио.

Хвала вам. Опростите.

хорепископ липљански и ужички +Ксенофонт

Лелић, 23. 11. 2020. године